

Նար-Դոս

Աղբատներ

Ամառ, թե՛ ձմեռ միշտ, ամեն անգամ
Դռնե դուռ ո՛րքան մարդիկ են շրջում,
Ամենքը տկար, նոթի, մերկանդամ,
Արցունքն աչքերին «հա՛ց, հա՛ց» են խնդրում:
Խե՛ղճ, թշվա՛ռ մարդիկ... Թեպետ ոչ մի օր
Չեք մեռնիլ այստեղ դուք նոթի, սոված,
Բայց ինչո՞ւ, ինչո՞ւ մարդը բանավոր
Պիտ' ապրե այդպես տկար, հալածված...

26 դեկտեմբ. 1885.